

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **WPB Capital, Spořitelní družstvo v likvidaci**, se sídlem Brno, Kamenná 835/13, zastoupeného JUDr. Liborem Němcem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Husova 240/5, proti žalované **České národní bance** se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110, o návrhu na vyloučení soudců Městského soudu v Praze z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 5 Af 31/2014, a o návrhu na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

- I. Soudkyně senátu 5 Af Městského soudu v Praze JUDr. Eva Pechová, Mgr. Gabriela Bašná a Mgr. Martina Weissová **nejsou vyloučeny** z projednávání a rozhodování věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Af 31/2014.
- II. Návrh na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Af 31/2014, k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně **se zamítá**.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Af 31/2014-500, Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí Bankovní rady České národní banky a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalované byl uvedený rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 2 Afs 304/2018-411, a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[2] Podáním ze dne 15. 1. 2020 žalobce namítl podjatost všech soudců městského soudu v řízení vedeném u tohoto soudu pod sp. zn. 5 Af 31/2014. Jmenovitě namítl podjatost všech členek senátu 5 Af, tj. JUDr. Evy Pechové, Mgr. Martiny Weissové a Mgr. Gabriely Bašné. Rovněž namítl podjatost všech asistentů soudců městského soudu.

[3] Žalobce uvedl, že podle rozvrhu práce městského soudu je v soudním oddělení 10 A, Ad, Af jakožto asistent soudce Mgr. Martina Lachmanna zařazen Mgr. X, který do srpna roku 2019 působil u žalované ve funkci náměstka ředitele sekce *kancelář České národní banky*, kde byl pověřen řízením odboru legislativního a právního. Mgr. X ve své funkci zabýval správním řízením vedeným proti žalobci, je podepsán pod kasační stížností ze dne 14. 9. 2018 podané proti rozhodnutí městského soudu (jedná se o rozsudek uvedeného soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Af 31/2014-500 – pozn. NSS) a rovněž je podepsán pod dalšími vyjádřeními žalované, předloženými v řízení o kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku Nejvyššímu správnímu soudu. Podle žalobce není náhoda, že je Mgr. X asistentem právě soudce Mgr. Martina Lachmanna, jelikož tento soudce je rovněž bývalým právníkem České národní banky. Podle žalobce ze soudního spisu dále vyplývá, že další právník České národní banky, působící v jejím odboru legislativním a právním, Mgr. X, navštěvoval městský soud neobvykle často a nahlížel zde do spisu, v důsledku čehož měl přímo na půdě daného soudu příležitost řešit se soudcem Mgr. Martinem Lachmannem žalobcovu žalobu. Žalobce má za to, že Mgr. X je v pozici, kdy se každodenně setkává se soudci městského soudu a může je tak ovlivňovat. Podle žalobce je rovněž s podivem, že městský soud rozhoduje, na své poměry, o věci znovu velmi brzy poté, co mu byla vrácena kasačním soudem; rozhodnutí městského soudu o urychlení řízení nastalo ve shodnou dobu, kdy na uvedený soud nastoupil Mgr. X. Podáním ze dne 30. 1. 2020 žalobce k výzvě městského soudu uvedl, že se o důvodu podjatosti dozvěděl dne 14. 1. 2020 od právních zástupců svých členů.

[4] Žalobce současně podáním ze dne 15. 1. 2020 navrhl, aby Nejvyšší správní soud věc podle § 9 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně, v jehož obvodu má sídlo a u něhož probíhá jeho insolvenční řízení. Rovněž v podání ze dne 21. 1. 2020 uvedl, že tento postup je namístež z důvodu hospodárnosti řízení a *jiného důležitého důvodu* ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. Poukázal na to, že o příslušnosti Krajského soudu v Brně rozhodl (v již zmiňovaném insolvenčním řízení) již Nejvyšší soud usnesením ze dne 22. 12. 2016, č. j. 29 NSČR 124/2014-A-141.

[5] Důvody uplatněné námitky podjatosti žalobce dále doplnil v podání ze dne 11. 3. 2020. Uvedl, že žalovaná dne 27. 8. 2018 uzavřela smlouvu o poskytování právních služeb s advokátní kanceláří Weil, Gotshal & Manges, jejímž předmětem je zastupování žalované ve věci žaloby o náhradu škody způsobené žalobci předběžným opatřením žalované. Jakožto kontaktní osoby, a osoby, které mají zadávat pokyny advokátům uvedené advokátní kanceláře, jsou v této smlouvě uvedeni Mgr. X a Mgr. X. Velký rozsah fakturovaných služeb svědčí o tom, že Mgr. X musel zadávat advokátům uvedené advokátní kanceláře velké množství pokynů. Z těchto důvodů je Mgr. X podjatý. Žalobce dále poukázal na podání X ze dne 27. 1. 2020, jímž se jmenovaný domáhal přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení. Podle žalobce jsou v tomto podání uvedena závažná sdělení, která by měl soud prověřit; zejména jde o tvrzení, že se X, tehdejší člen bankovní rady žalované, setkával s osobami na Nejvyšším správním soudu. Z uvedeného se též podává, že Mgr. X působil na soudce rozhodující ve věci a že se podílel na sepisování textu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které měly na flash disku některé osoby předat soudkyni tohoto soudu JUDr. Miluši Doškové. Dle uvedeného podání byl dále Mgr. X instruován, aby na městském soudu ovlivňoval řízení ve prospěch žalované.

pokračování

[6] Žalovaná ve vyjádření k námitce podjatosti uvedla, že jde o obstrukci, jejímž účelem je pouze oddálení konečného vyřízení věci. Žalobce přitom neuvedl ani nedoložil žádné skutečnosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., které by odůvodňovaly vyloučení soudců z projednávání věci, a jeho argumentace spočívá pouze na smyšlených konstrukcích, založených na účelovém spojení vzájemně nesouvisejících skutečností. Podle žalované úvahy žalobce o tom, že by asistent soudce, který je přidělen soudci jiného senátu, než který příslušnou věc projednává, mohl působit na soudce věc projednávající, jsou neurčité a nevypovídají o tom, že by existoval poměr dotčených soudců k věci či účastníkům řízení. Žalované není zřejmé, jak by se mohl projevit zájem rozhodujících soudců na výsledku řízení jen proto, že byl do pozice asistenta soudce městského soudu přijat bývalý zaměstnanec žalované. Změna rozvrhu práce městského soudu, která zachycuje počátek pracovního poměru Mgr. X k tomuto soudu, byla nadto účinná od 1. 11. 2019. Žalobci tak tato změna musela být známa již od této doby. Z tohoto důvodu se žalovaná domnívá, že žalobce námitku podjatosti uplatnil opožděně.

[7] K návrhu na delegování věci Krajskému soudu v Brně žalovaná uvedla, že nejsou dány důvody pro delegaci nutnou ani z důvodu vhodnosti. Žalobce pouze nekonkrétně tvrdí, že by příkázání věci Krajskému soudu v Brně bylo hospodárné a že jsou pro tento postup dány jiné důležité důvody. Podle žalované by ovšem příkázání věci jinému soudu nepřispělo rychlosti a hospodárnosti řízení, ale naopak by takový postup vedl k jeho prodloužení, neboť by se s věcí musel seznámit jiný senát jiného soudu. Žalovaná podotkla, že v rozporu se žalobcovým tvrzením věc není projednávána nezvykle rychle, neboť je projednávána již pátým rokem. Příkázáním věci Krajskému soudu v Brně by nedošlo ani k žádné úspoře nákladů, ať již na straně soudu či účastníků řízení. Naopak, žalované by takový postup přinesl zvýšení nákladů v důsledku nutnosti cestovat na jednání k soudu vzdálenému 200 km od soudu místně příslušného. Žalovaná rovněž neshledává žádné důvody pro delegování věci z důvodu nutnosti, neboť má za to, že soudci Městského soudu nejsou ve věci podjatí.

[8] V rámci předkládací zprávy soudkyně pátého soudního oddělení městského soudu, tj. Mgr. Gabriela Bašná, JUDr. Eva Pechová a Mgr. Martina Weissová, a soudci zastupujícího sedmnáctého soudního oddělení téhož soudu, tj. Mgr. Radim Hlavatý, Mgr. et Mgr. Alena Pavlíčková a Mgr. Martin Tauber, shodně uvedli, že k projednávání věci, k účastníkům řízení ani k jejich zástupcům nemají žádný poměr, ani se nepodíleli na předchozím projednávání a rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Skutečnost, že je u městského soudu jakožto asistent soudce – a to v rámci osmnáctého soudního oddělení - zaměstnán bývalý vysoce postavený zaměstnanec žalované, který se ve své tehdejší funkci zabýval správním řízením vedeným se žalobcem, není samo o sobě důvodem k vyloučení všech soudců městského soudu.

[9] Námitka podjatosti není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že nerozhodoval o možné podjatosti všech soudců městského soudu, jak by odpovídalo formulaci uplatněné námítky, ale jen o možné podjatosti soudkyň specializovaného soudního senátu 5 Af uvedeného soudu (§ 31 odst. 1 s. ř. s.). Úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o námitce podjatosti soudce není rozhodovat o všech hypotetických situacích obsazení soudu. Takový postup by byl

nehospodárný a za situace, kdy nebyl učiněn závěr o tom, že jsou dány důvody pro vyloučení soudců senátu, kterému je věc přidělena, také nadbytečný (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005-34; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Ze stejného důvodu se nezabýval ani žalobcovým tvrzením uplatněným v jeho podání ze dne 11. 3. 2020 vůči JUDr. Miluši Doškové, soudkyni druhého senátu tohoto soudu (které by mohlo být vykládáno jako implicitní námitka podjatosti), neboť jmenovaná soudkyně o námitce podjatosti soudkyň městského soudu nerozhoduje.

[11] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, *jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* Podle § 8 odst. 5 věty čtvrté s. ř. s. musí být námitka podjatosti zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, které mají podjatost soudce zakládat.

[12] Žalobce sice řadu konkrétních skutečností uvádí, žádná z nich však nepředstavuje některý z důvodů podjatosti uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s. Žalobcova tvrzení se primárně vůbec netýkají soudkyň senátu 5 Af městského soudu, a tedy jejich případného poměru k věci, k účastníkům či jejich zástupcům. Žalobce rovněž ani netvrdí, že by se snad soudkyně daného senátu podílely na projednávání nebo rozhodování věci u žalované. Namísto toho se žalobcem uplatněný důvod podjatosti váže k osobě Mgr. X, který byl v minulosti zaměstnancem žalované, působil jako vedoucí jejího odboru legislativního a právního a v rámci tohoto postavení se podílel na projednávání a rozhodování věci u žalované (přínejmenším ze své pozice podepisoval některé dokumenty a podání v dané věci), a který od listopadu roku 2019 působí jakožto asistent soudce na správním úseku městského soudu. Je konkrétně asistentem soudce Mgr. Martina Lachmanna, který byl zařazen v soudním oddělení 10 A, Ad, Af, a od 1. 4. 2020 je zařazen v soudním oddělení 18 A, Ad, Af (viz rozvrh práce městského soudu dostupný na www.justice.cz). Jinými slovy, Mgr. X není asistentem přiděleným některé ze soudkyň senátu 5 Af městského soudu a na projednání věci u tohoto soudu se tudíž nikterak nepodílí.

[13] Nicméně, ani pokud by Mgr. X byl asistentem některé ze soudkyň pátého senátu městského soudu, nemohla by tato skutečnost ještě sama o sobě vést k závěru, že jsou tyto soudkyně vyloučeny z projednávání a rozhodování věci. Z pouhého faktu, že je asistent soudce součástí týmu, který rozhoduje konkrétní věc, ještě nelze dovozovat, že by se pokoušel tyto soudkyně při jejich rozhodování o věci vedené pod sp. zn. 5 Af 31/2014 ovlivňovat. Žalobce tuto úvahu nepodložil žádnými konkrétními skutečnostmi, které by naznačovaly, že by k takovému jednání mohlo dojít a rovněž vyjádření všech dotyčných soudkyň cokoli takového popírá. Konstrukce, že se Mgr. X stal asistentem na správním úseku městského soudu proto, aby zde mohl působit na soudce a ovlivňovat řízení ve prospěch žalované, svědčí sice o určité argumentační kreativě žalobce, z ničeho však neplyne, že by měla reálný podklad.

pokračování

[14] Tvzení o profesní minulosti Mgr. X sice nemohou založit pochyby o nepodjatosti soudkyň daného soudního oddělení, mohla by však být důvodem k vyloučení samotného asistenta z úkonů, které představují výkon pravomoci soudu. Ostatně žalobce kromě podjatosti soudců městského soudu namítl rovněž podjatost všech asistentů tohoto soudu a jmenovitě právě Mgr. X. Podle § 8 odst. 2 s. ř. s. z obdobných důvodů, jako jsou uvedeny v § 8 odst. 1 s. ř. s., je vyloučena *i jiná osoba, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci soudu* (soudní osoba). Podle § 36a odst. 4 a 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), asistent soudce krajského soudu vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo rozvrh práce. Asistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků. Z citovaných ustanovení tedy plyne, že je možno uplatnit též námitku podjatosti asistenta soudce krajského soudu. Podle § 8 odst. 5 *in fine* s. ř. s. ovšem platí, že je-li namítána podjatost soudní osoby, rozhodne o této námitce senát po vyjádření této dotčené osoby. Z tohoto důvodu bude proto namístě, aby o námitce podjatosti asistenta soudce městského soudu rozhodl příslušný senát tohoto soudu. Obdobně jako se Nejvyšší správní soud nezabývá paušální námitkou podjatosti všech soudců městského soudu, nebude ani úkolem příslušného senátu rozhodovat o blíže neodůvodněné námitce směřující proti ostatním asistentům soudců městského soudu, kteří se na rozhodovací činnosti soudu v příslušné věci nijak nepodílí.

[15] Pochybnosti o podjatosti soudkyň pátého senátu městského soudu není způsobilé vyvolat ani žalobcovo tvrzení, že zaměstnanec žalované Mgr. X na městském soudu neobvykle často nahlížel do soudního spisu ve věci a měl tak řadu příležitostí věc probírat se soudcem Mgr. Martinem Lachmannem. Jak již bylo uvedeno, Mgr. Martin Lachmann není členem pátého senátu městského soudu, otázka jeho podjatosti tudíž vůbec není předmětem tohoto řízení. Kromě toho je žalobcovo tvrzení čirou spekulací. Na častějším nahlížení do spisového materiálu s ohledem na jeho rozsáhlost, a z toho plynoucí určitou nepřehlednost, a rovněž dlouhé časové období, po které již řízení probíhá, nespatřuje zdejší soud nic podezřelého. Je rovněž možné poukázat, že žalobce, shodně jako Mgr. X (za žalovanou), nahlížel do soudního spisu celkem pětkrát a pokud jde o období poté, co na městský soud nastoupil Mgr. X, byl to naopak žalobce, kdo do spisu nahlížel vícekrát – celkem čtyřikrát (viz č. l. 725, 757, 763 a 767), oproti jedinému nahlédnutí v této době ze strany Mgr. X (viz č. l. 758).

[16] Zcela spekulativní je konečně též tvrzení, že by na městském soudu po nástupu Mgr. X došlo k „rozhodnutí o urychlení řízení“, a že tudíž mezi těmito okolnostmi existuje spojitost. Soud se nezabýval tím, co přesně žalobce míní *rozhodnutím o urychlení řízení*, jelikož uvedené tvrzení, kromě toho že je spekulací, není již v samotném základu pravdivé. První rozsudek městského soudu ve věci, č. j. 5 Af 31/2014-500, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 2 Afs 304/2018-411. Dne 14. 10. 2019 (tedy ještě před nástupem Mgr. X) městský soud vyzval účastníky ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Vzhledem k jejich nesouhlasu referující soudkyně nařídila dne 5. 12. 2019 jednání a to na 10. 2. 2020. Jednání ve věci se tak mělo konat až rok poté, kdy bylo první rozhodnutí městského soudu ve věci zrušeno. Takový časový průběh

lze stěží považovat za „urychlování řízení“, které by mohlo vyvolávat spekulace o působení Mgr. X na soudce ve věci rozhodující.

[17] Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud výrokem ad I.) vyslovil, že soudkyně pátého soudního oddělení Městského soudu v Praze nejsou z projednávání a rozhodování v dané věci vyloučeny.

[18] Jako nedůvodný Nejvyšší správní soud posoudil rovněž návrh, aby byla věc z důvodu vhodnosti přikázána jinému soudu (žalobce konkrétně navrhuje přikázání věci Krajskému soudu v Brně).

[19] Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc *přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné*.

[20] Delegation vhodná představuje průlom do ústavního principu zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a představuje tak výjimku z pravidla; je proto možná pouze za výjimečných okolností, pokud důvody, které pro ni svědčí, převáží nad ústavní zásadou zákonného soudce. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 – 26, je namístě k ní přistoupit pouze tehdy, dojde-li tím k hospodárnějšímu, rychlejšímu či spolehlivějšímu posouzení věci.

[21] Nejvyšší správní soud takové výjimečné okolnosti neshledal a nevyplývají ani z podání žalobce. V první řadě by přikázání věci jinému soudu stěží mohlo přispět k hospodárnosti a rychlosti řízení za situace, kdy je městský soud s věcí zevrubně obeznámen a ve věci již jednou (v červnu roku 2018) meritorně rozhodl, přičemž v současné době soudní spis nyní čítá bezmála 800 stran (z čehož jen žaloba je sepsána na 80 stranách). Za těchto okolností by přikázání věci jinému soudu naopak vedlo k prodloužení řízení a k oddálení konečného rozhodnutí, neboť takový soud by se s věcí musel od počátku obeznámit, což by z důvodu konstatované obsáhlosti spisového materiálu vyžadovalo nezanedbatelnou dobu.

[22] Ani samotná skutečnost, že žalobce má sídlo v obvodu jiného soudu, není natolik výjimečná, aby byla s to převážít obecná pravidla určení zákonného soudce (soudu). Zásadu hospodárnosti řízení, které se žalobce v tomto ohledu dovolává, nelze vztahovat pouze k nákladům řízení, které vznikají účastníkům řízení, potažmo některému z nich, ale je třeba na ni nahlížet v kontextu celého řízení a vykládat ji v úzké souvislosti se zásadou hospodárnosti řízení. Zájem na co nejrychlejší skončení řízení (probíhajícího již od roku 2014) svědčí pro to, aby věc jinému soudu přikázána nebyla. Žalobce rovněž není jediným účastníkem řízení; žalovaná vhodně poukazuje na fakt, že její sídlo se nachází v obvodu Městského soudu v Praze, a byť by tak teoreticky mohlo přikázání věci Krajskému soudu v Brně snížit náklady na straně žalobce, tento postup by naopak vyvolal zvýšené náklady na straně žalované (která přitom shodně jako žalobce uvedla, že trvá na nařízení jednání a lze tak předpokládat, že se jej zúčastní). Kromě toho právní zástupce žalobce, advokát JUDr. Libor Němec, Ph.D., má rovněž sídlo Praze, tedy v obvodu městského soudu. Žalobci tudíž ani žádné zvýšené náklady plynoucí z toho, že o věci rozhoduje jiný krajský

pokračování

soud, než ten, v jehož obvodu má sídlo, kromě případných nákladů na cestu k nařízenému soudnímu jednání (bude-li chtít se jej zúčastnit), vzniknout nemusí.

[23] Důvěryhodnost žalobcovy argumentace o hospodárnosti přikázání věci Krajskému soudu v Brně, v jehož obvodu má zapsané sídlo, navíc notně snižuje odkaz samotného žalobce na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 29 NSČR 124/2014-A-141. Tímto usnesením Nejvyšší soud rozhodoval mj. o návrhu žalobce, aby s ním vedené insolvenční řízení namísto Krajského soudu v Brně, jako insolvenčního soudu místně příslušného, bylo z důvodu vhodnosti přikázáno Městskému soudu v Praze. Jak vyplývá z citovaného usnesení a rovněž žalobcova návrhu na delegaci vhodnou, dostupného v insolvenčním rejstříku (dostupného na webu <https://isir.justice.cz/isir/common/index.do>, podání ze dne 9. 10. 2014, č. l. A-86), žalobce v dané věci naopak argumentoval tím, že se jeho faktické sídlo nachází v Praze, jelikož je zde soustředěna veškerá jeho podnikatelská činnost a majetek.

[24] Skutečností odůvodňující přikázání věci Krajskému soudu v Brně není ani to, že je u tohoto soudu vedeno se žalobcem insolvenční řízení. Žalobce sám ani neuvádí, proč by z tohoto důvodu mělo být hospodárnější vést rovněž řízení vedené pod sp. zn. 5 Af 31/2014 u zmiňovaného soudu. Obě tato řízení mají zcela odlišný a samostatný předmět.

[25] Konečně, s ohledem na fakt, že Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyloučení soudců příslušných podle rozvrhu práce Městského soudu v Praze danou věc projednat a rozhodnout, nelze uvažovat ani o delegování věci na jiný krajský soud z důvodu nutnosti.

[26] S ohledem na uvedené důvody Nejvyšší správní soud návrhu žalobce na přikázání věci Krajskému soudu v Brně výrokem ad II.) nevyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu